

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5370 van 21 december 2007
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, van Armeense nationaliteit, op 9 augustus 2007 hebben ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. TIELEMAN en van attaché F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster stelt dat alle problemen die zij kende in Armenië verbonden waren met de problemen van haar echtgenoot en dat zij geen persoonlijke problemen kende, dat ten aanzien van haar echtgenoot werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zodat in haren hoofde evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Tweede verzoekster verzet zich niet tegen deze vaststellingen en voert, samen met haar echtgenoot, uitsluitend middelen aan tegen de beslissing aangaande laatstgenoemde. Derhalve zal ook in de onderhavige procedure een beslissing ten aanzien van eerste verzoeker met zich brengen dat dezelfde beslissing wordt genomen ten aanzien van tweede verzoekster, zijn echtgenote.

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de motiverings-verplichting van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1 van de Conventie van Genève, en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De formele motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, opdat de betrokkene zou weten of hij zich zinvol kan verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St. nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 167.852, 15 februari 2007).

Er moet worden vastgesteld dat verzoeker blijkens het verzoekschrift kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Het middel wordt derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht onderzocht, met dien verstande dat de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen erop wijst dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet de Raad in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelonderdelen zullen dan ook maar worden onderzocht in zoverre zij betrekking hebben op de motieven die in de onderhavige beslissing in aanmerking worden genomen.

2.3. De materiële motiveringsplicht, het vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.4. De bestreden beslissing luidt onder meer als volgt :

“U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kende in Armenië met jullie burgemeester omdat hij jullie grond wou overnemen voor slechts 20.000 dollar, en u dit weigerde omdat de eigenlijke waarde 200.000 à 250.000 dollar was (CGVS, p. 7, 8 en 9). Hierover dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen enige connotatie hebben met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie namelijk etnie, nationaliteit, religieuze of politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

U maakt evenmin aannemelijk dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst brengt u absoluut geen begin van bewijs aan over uw concrete problemen in Armenië, en over de problemen die u eventueel naar de toekomst toe zou kunnen verwachten. Bovendien geeft u aan dat een intern vluchtalternatief niet uit gesloten is. U

verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal aanvankelijk wel dat u zich qua bescherming elders in Armenië niet veilig zou kunnen vestigen aangezien er binnen Armenië geen plaatsen zijn "waar de armen van deze burgemeester zich niet uitstrekken" (CGVS, p. 19 en 20). U geeft tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal verder wel uitdrukkelijk toe dat, indien u uw boerderij wel zou verkopen, u dan misschien ook wel geen problemen meer zou kennen met die burgemeester (CGVS, p. 19 en 20). Concluderend kan dan ook gesteld worden dat u zelf aangeeft dat u zich mogelijk veilig elders in Armenië had kunnen vestigen indien een tot een akkoord was gekomen met de burgemeester over uw eigendom. (...)"

2.5. Aangaande het motief dat de aangehaalde problemen geen enkele connotatie zouden hebben met de criteria van de Conventie van Genève, zijn verzoekers van oordeel dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben ingevolge het behoren tot een bepaalde sociale groep, meer bepaald de groep van grondeigenaars in een gebied waar het merendeel van de grond in bezit is van verzoekers vervolger, die weigert hun grond af te staan.

2.6. Overeenkomstig artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet kan worden gesproken van een specifieke sociale groep wanneer de leden van die groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of een geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van hen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en deze groep in het betrokken land een identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat geen van de door verzoekers neergelegde documenten het bestaan van een dergelijke sociale groep aantoonst. Deze stukken en de inhoud ervan worden beoordeeld in de bestreden beslissing, en deze beoordeling wordt door verzoekers niet betwist. Meer specifiek voeren verzoekers geen argumenten aan tegen de vaststelling dat het neergelegde internetartikel waarin zou zijn vermeld dat de betrokken burgemeester 70 à 80 % van de grond in de provincie Shirak bezit hun concrete problemen niet aantoonst. Verzoekers voeren evenmin aan dat de betrokkene zijn eigendom van deze grond kwaadschiks heeft bekomen en dat de grondeigenaars ter plaatse het slachtoffer zouden zijn van vervolgingen ingevolge de druk die op hen wordt gelegd om hun eigendom te verkopen.

Voor het overige zal hieronder blijken dat geen enkel bewijs voorligt van enige vervolging, zodat verzoekers in casu niet aantonen dat hun probleem niet van gemeenschappelijke aard is. Het feit tenslotte dat verzoeker in zijn verklaringen spreekt over het al dan niet reeds geprivatiseerd zijn van de betrokken gronden, en over het feit dat hij niet van plan was zich te laten onteigenen, bevestigen dit.

2.7. Verzoekers vechten verder het motief aangaande het gebrek aan bewijs aan in het kader van de subsidiaire bescherming. Zoals reeds gezegd vechten verzoekers de beoordeling van de voorliggende documenten door de verwerende partij niet aan, doch zij voeren aan dat zij zijn weggevlucht uit Armenië omdat ze werden vervolgd door de Armeense autoriteiten, dat ze regelmatig hebben geprobeerd klacht neer te leggen de politie maar dat, gezien de acties van de burgemeester werden gesteund door de politiediensten en deze er alle belang bij hadden om de vervolging clandestien te houden, geen documenten kunnen worden neergelegd. Voorts stellen verzoekers nog dat uit de door hen in hun verzoekschrift aangehaalde persberichten blijkt dat de burgemeester zich eerder al schuldig maakte aan het schenden van mensenrechten, dat hij zo controversieel is dat er al een aanslag werd gepleegd op zijn leven, en dat dit verzoekers verhaal bevestigt of ondersteunt, hetgeen niet door de verwerende partij werd onderzocht in het kader van de gedeelde bewijslast. Verzoekers stellen verder nog dat de verklaringen van een asielzoeker voldoende kunnen zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, hetgeen in casu het geval is, zodat hem het voordeel van de twijfel kan worden verleend.

2.8. De Raad stelt vast dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., X, nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

In casu komt de Raad, na onderzoek van de elementen van het asielrelaas, tot de conclusie dat dit relaas niet geloofwaardig is.

Ten eerste is het niet geloofwaardig dat verzoekers, die luidens hun verklaringen zich steeds en in alle heftigheid zouden hebben verzet tegen het afstaan van hun eigendommen, gevlucht zouden zijn met hun persoonlijke documenten, doch zonder de eigendoms-documenten (gehoorverslag DVZ, administratief dossier stuk 11, p. 17), die thuis zouden zijn gebleven, in een kast die bestemd is om documenten in op te bergen. Het feit dat verzoekers hun eigendomsdocumenten later, tijdens het gehoor bij de verwerende partij, toch wisten neer te leggen (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 3, p. 4), doet geen afbreuk aan het feit dat zij deze aanvankelijk niet hadden meegenomen.

Voorts moet nog worden vastgesteld dat eerste verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat na de problemen van 27 en 30 november 2006 op 3 december 2006 vijf mannen naar zijn boerderij kwamen om hem andermaal onder druk te zetten en dat hij op die dag in mekaar werd geslagen (gehoorverslag DVZ, p. 14-15). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat dit de enige keer is dat verzoekers fysieke integriteit werd aangetast, zodat moet worden aangenomen dat deze dag en dit voorval in verzoekers geheugen zou gegrift staan. In die optiek is het niet aannemelijk dat eerste verzoeker bij de verwerende partij, nadat hij was gehoord in verband met de voorvallen op 27 en 30 november 2006 en hem expliciet werd gevraagd: "volgende probleem" (gehoorverslag CGVS, p. 10) verwees naar de problemen van 21 januari 2007, zonder de vermelding van het incident van 3 december 2006. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas. Zoals reeds gesteld mag er van worden uitgegaan dat dit incident, het enige waarbij geweld werd gebruikt ten aanzien van eerste verzoeker, in zijn geheugen zou gegrift staan en dat het niet aannemelijk is dat hij dit in de opsomming van de feiten niet zou hebben vermeld. Dit klemt des te meer nu bij elk incident dat door eerste verzoeker werd uiteengezet uitdrukkelijk werd gevraagd of er geweld werd gebruikt, zodat er kan worden van uit gegaan dat het relaas zou worden opgebouwd rond die éne keer dat wel geweld zou zijn gebruikt. Het gegeven dat verzoeker later in datzelfde gehoor nog heeft verwezen naar het incident van 3 december 2006 doet aan het hiervoor gestelde geen afbreuk.

2.9. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is en dat het niet kunnen voorleggen van bewijsstukken een verdere negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van het relaas. Waar verzoekers stellen dat de door hen aangehaalde berichtgeving omtrent hun vermeende vervolger hun relaas ondersteunt of bevestigt, werd eerder al vastgesteld dat verzoekers niet ontkenden dat deze geen melding maken van hun problemen of van enigerlei problemen van dezelfde aard, zodat zij niet kunnen worden gevolgd waar zij menen dat de berichten in casu enige bewijskracht zouden kunnen hebben. Het feit dat eerste verzoeker valselijk zou zijn beschuldigd van een ongeval, waarbij volgens zijn verklaringen zijn vervolgers het hele ongeval zouden hebben geënceneerd, zou logischerwijze hebben geresulteerd in het feit dat een schriftelijke klacht zou zijn opgesteld jegens hem. Immers, in het andere geval zou het niet aannemelijk zijn dat hij, zoals hij thans

